

Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, op 19 september 1960 te Brussel gesloten

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 2 januari 1962.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 1 februari 1962.

's-Gravenhage, 29 december 1961.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens de tekst over te leggen van de op 19 september 1960 te Brussel gesloten Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie (*Trb.* 1960, 135)¹⁾.

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal de overeenkomst alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

Toelichtende nota

In artikel 2 van het op 3 februari 1958 tot stand gekomen verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie (*Trb.* 1958, 18; zie ook *Trb.* 1960, 124) is het beginsel tot uitdrukking gebracht, dat de onderdanen van elk der drie Partijen de bevoegdheid bezitten, het grondgebied van de andere Partijen binnen te komen en te verlaten en dat zij daar o.m. wat hun bewegingsvrijheid, hun verblijf en hun vestiging betreft, nationale behandeling genieten. Op dit beginsel moeten echter om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid en goede zeden uitzonderingen kunnen worden gemaakt. Artikel 55 van het Unieverdrag nu verplicht de Partijen, de voorwaarden, waaraan om genoemde redenen de binnenkomst, het vertrek, de bewegingsvrijheid, het verblijf en de vestiging van onderdanen der andere Partijen, alsook hun verwijdering, kunnen worden onderworpen, bij overeenkomst vast te stellen. Dit is geschied bij de onderhavige overeenkomst (artikelen 1—8). Voorts bevat deze een bepaling (artikel 9), waarin gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid, geopend in artikel 56 van het Unieverdrag, dat uitzonderingen op het eveneens in artikel 2 van het verdrag neergelegde beginsel van nationale behandeling met betrekking tot de wettelijke en gerechtelijke bescherming van de persoon, de rechten en de belangen van onderdanen der andere Partijen, bij overeenkomst kunnen worden bepaald.

Hoewel het ten tijde van de ondertekening van het Unieverdrag in de bedoeling lag, de overeenkomst vóór 1 januari 1959 op te stellen (artikel der Overgangsovereenkomst dd. 3 februari 1958 geeft daarvan blijk), was met het voorbereidend overleg meer tijd gemoeid dan aanvankelijk was geraamd. Onder meer bleek het noodzakelijk, in een daartoe ingestelde werkgroep van de Benelux Douane-Unie een studie te maken

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

van de in de drie landen geldende wetten en regelen ten aanzien van vreemdelingen. Tevens werden in deze studie de internationale regelen betrokken, waaraan de drie landen zich zullen binden, met name de bepalingen van het Europees Vestigingsverdrag (*Trb.* 1957, 20 en *Bijl. Hand.* II 5078, 5079). Op 12 april 1960 werd de uit deze studiën voortgekomen ontwerp-tekst, vergezeld van een door die werkgroep opgesteld gemeenschappelijk commentaar, voorgelegd aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad (zie stukken van deze raad nr. 23-1) die op 9 mei 1960 zijn gunstig advies omtrent de overeenkomst vaststelde (*Hand.* van de raad nr. 21 en 22).

Ter toelichting van enkele artikelen moge het volgende dienen.

In de overeenkomst wordt ten aanzien van de vestiging een meer repressief stelsel gevolgd. Ingevolge *artikel 2* behoeven de onderdanen der Beneluxlanden voor het verkrijgen van een vestigingsvergunning slechts aan te tonen, dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikken en van goed zedelijk gedrag zijn. De nationale autoriteiten hebben daarna, ingevolge *artikel 4*, nog drie jaar de tijd om de betrokkenen te verwijderen indien hiervoor redenen van openbare orde en/of nationale veiligheid bestaan; de verwijdering brengt dan mede, dat de vestigingsvergunning wordt ingetrokken. Na het verstrijken van de periode van 3 jaar is ingevolge *artikel 5* verwijdering slechts mogelijk indien betrokkene gevaar oplevert voor de nationale veiligheid of indien hij, bij gewijste veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de gemeenschap van het land van vestiging.

Een soortgelijk systeem is neergelegd in *artikel 3, lid 3* van het Europees Vestigingsverdrag. Laatstgenoemd Verdrag kent echter een termijn van tien jaar, waarna kan worden aangenomen, dat een onderdaan van de ene Partij in het land van de andere Partij zal zijn geassimileerd. Voor de Beneluxlanden, welker bevolkingen zoveel gemeen hebben, wordt hier echter aangenomen dat het assimilatieproces zich binnen drie jaar zal hebben voltrokken.

Artikel 7, dat reeds een aantal waarborgen voor de vreemdelingen bevat, zal in elk der drie landen in het nationale vlak worden uitgewerkt.

Evenals in het Vluchtelingenbesluit (*Stb.* 1957, 3, *artikel 8* e.v.) en in het Koninklijk besluit van 15-3-1961 (*Stb.* 82) ter uitvoering van *artikel 3, lid 2*, van het Europees Vestigingsverdrag is geschied, zal ook hier de Permanente Vreemdelingen Adviescommissie worden aangewezen als de bevoegde instantie bij welke de Benelux-onderdaan, ingeval hem verwijdering uit Nederland wordt aangezegd, in beroep kan gaan.

In het voetspoor van paragraaf 6 van het Vestigings- en Arbeidsverdrag tussen Nederland en België van 20 februari 1933 (*Stb.* 1936, 83) behouden de Verdragsluitende Partijen zich in *artikel 9, eerste lid*, voor om de verwerving en vervreemding van schepen aan beperkende bepalingen te onderwerpen. In dit verband moge voor Nederland worden verwezen naar de Wet behoud scheepsruimte, *Stb.* 1939, 636; 1942, C 28 en C 12. Het slot van deze bepaling, waaraan in Nederland geen behoefte bestaat, is op Belgisch verzoek opgenomen. De vordering en onteigening van schepen en luchtvaartuigen wordt krachtens *lid 2* van bedoeld *artikel* overgelaten aan de nationale wetgevingen, zulks wat Nederland aangaat overeenkomstig de Zeeschepenvorderingswet 1939 (*Stb.* 1939, 635 en 1942, C 28), alsmede de Luchtvaartwet 1958 (*Stb.* 1958, 47; *artikel 58*).

In verband met de beperking der gelding van het Unieverdrag tot het Europese gedeelte van het Koninkrijk is ook gelding van deze overeenkomst, welke immers dient tot tenuitvoerlegging van de *artikelen 55 en 56* van voornoemd verdrag, territoriaal tot Nederland beperkt.

De ondergetekenden spreken de verwachting uit, dat de alleszins liberale regeling, neergelegd in de onderhavige overeenkomst, zal worden gezien als een stap voorwaarts in het streven naar een nauwere samenwerking tussen de Beneluxlanden en de goede verstandhouding tussen deze landen zal bevorderen.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.